

Dinsdag, 4 juni, 1991

Tegen de tijd dat ik mezelf uit bed hijs, heeft mijn vrouw
het huis verlaten om naar haar laatste les plantkunde te gaan en is de schilder
met zijn bestelauto gearriveerd en al bezig
de pilaren van de veranda wit en de terrasplanken grijs te schilderen.

Het is begin juni, een winderige en zonovergoten dinsdag
die snel zou zijn vergeten als ik niet
deze paar dingen zou opschrijven terwijl ik hier met een leeg hoofd zit
aan mijn typemachine met een kop koffie, wit en zoet.

Ik voel mij de secretaris van de morgen wiens enige
verantwoordelijkheid is om zijn heldere, luchtige dictee op te schrijven
totdat het tijd is om te gaan lunchen met de andere meisjes
en ieder van ons cottage cheese met een halve peer bestelt.

Dit is ook wat stenografen doen in de rechtszalen,
gespitst achter hun miniatuurmachines om elk woord te noteren.

Als er een stilte is zitten ze nog steeds, net als ik, te wachten
en te luisteren, de vingers lichtjes rustend op de toetsen.

Dit is ook wat Samuel Pepys deed, kleine gebeurtenissen
noteren in privé-cijferschriften die anders

de donkere amnestische wateren van de Theems in zouden zijn gegleden.

Zijn waakzaamheid betaalde zich uiteindelijk terug toen Londen vlam vatte

zoals die van mij op het moment dat de schilder binnenkomt voor koffie

en zegt hoeveel hij wel niet houdt van deze langzame vocale weergave

van "You Don't Know What Love Is" en ik stel voor

om voor hem een bandopname te maken als hij teruggaat naar zijn kwasten en emmers.

Onder de muziek kan ik het geraas van auto's en vrachtwagens

op de snelweg horen en even zo vaak springt het nieuwe katje, Felix,

op mijn schoot en kijkt zij hoe mijn vingers

een doorlopend verslag uittikken van deze bijzondere dinsdag in juni

zoals die zich voor mijn ogen ontvouwt, een lang ingewikkeld tapijt

waarover ik langzaam loop, mijn hoofd gebogen

wetend dat het mij naar het stille heiligdom leidt

van de middag en de melancholische kaarsen van de avond.

Als ik opkijk zie ik uit het raam de witte sterren

van de clematis die een ladder van koord beklimt, een houtstapel,

een bult vervaagde stenen, een kleine groene tuin van kruiden,

dingen die je vanuit een raam zou verwachten,

allemaal neergeschreven en geplaatst in de zetting

van een strofe even onveranderlijk als ze zitten
in de stoelen in de ontologische kamers van de wereld.

Ja, dit is het soort werk waarin ik zou kunnen slagen,

een onbetaalde maar tevreden amanuensis wiens handen
twee vogels zijn die op de geletterde toetsen fladderen,
wiens ogen zonlicht zien opspatten door de bladeren
en het heldere roze sterretje van de kamperfoelie

en de piano aan de andere kant van de kamer met
zijn kleine vaas van uitgebloeide bloemen en zijn lege bank.

Zo overtuigd ben ik dat ik mijn roeping heb gevonden,
morgen zal ik nog eerder aan mijn kroniekwerk beginnen, bij zonsopgang,

een tijd waarop beulen en boeren op en bezig zijn,
waarop mannen met pistolen en ruggen tegen elkaar in een veld staan.

Het is de tijd die de antieken zich in gewaden voorstelden, zoals Eos
of Aurora, die haar slapende echtgenoot in bed zou achterlaten,

niet om naar de laatste les plantkunde te gaan, maar om de zon,
haar broer, over de briljante rand van de horizon te trekken,
haar wagen met vierspan op weg naar het topje van de hemel.

Maar morgen zal de dageraad aanbreken zoals ik mij haar voorstel,

blootvoets en verformfaaid, staand buiten bij mijn raam

in een van de fragiele katoenen jurken van de armen.

Ze zal bij mij naar binnen kijken, haar dunne armen uitgestrekt

en een handvol vogelliederen en een theekopje licht aanreiken.